

Tar Károly

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen
2001

Ahogy múlnak az évek, úgy rövidülnek a percek
és szállnak, egyre gyorsabban szállnak
a másodpercek, a száguldó pillanatok.
Szeretnénk megfogni, megérinteni, megállítani őket,
hogy szétnézzünk bennük, hogy észrevegyük a
láthatatlant, hogy kimondjuk az elmondhatatlant,
hogy megfürödjünk szépségében, néha fagyos vizében,
hogy hozzásimuljunk kedvességéhez, őszi színeinek melegségéhez.
Ilyen megfoghatatlan s remélem mégiscsak
megfogott pillanatokot őriz ez az újabb kis kötet.

Tar Károly

Kigombolnám fázós szívem

Tar Károly

Kigombolnám fázós szívem

versek

**Debrecen
2001**

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

c Tar Károly

Készült:
A Nyomdaipari Szolgáltató KKT nyomdájában,
Debrecenben

Vallomások

Ott lebegettél

Ott lebegettél a semmiben,
hideg könny ült a szemedben,
körbe fogtak a sámánok,
hulló fekete árnyékok,
szíven szúrtak a jégcsapok,
megdermedtek a nappalok

Megfogtam a kezedet
és fény kopogott a szívedben,
rózsát kötöttem csokorba
és szállt az illat a karodba,
csókot hagytam az ajkadon
és napfényes lett a hajnalod

Keresem álmodat

Keresem álmodat
csendes ébredésben,
mint zsenge holdvilág
a sűrű sötétben

Nézem az arcodat
a beszökött fényben,
mint a futó felhő
a szomjazó földet

Őrzöm mosolyodat
simogató kézzel,
ahogy a köd rád száll
őszi szürkületben

Halkan szólítgatlak
suttogó reménnyel,
ahogy a felkelt nap
csókot szór az égre

Karomban öllelek,
szemed fényét várom,
mint öreg barackfa
a nyíló virágot

Rácsorgott lelkedre

Rászállott válladra
a száműzött madár
és olyan lett az orcád,
mint a hervadt virág

Hajoltam kebledre
szeretkező szóval
és olyan lett az orcád,
mint a piros rózsa

Rácsorgott lelkedre
a holdfényű világ
és olyan lett az orcád,
mint az égi virág

Megyek hozzád

Megyek hozzád forgó szélben
az áradó vadvizekben,
versenyt futok az idővel
szilaj vérű ménesekkel,
megitatlak édes mézzel
elcsábító tarka réten

Átkarollak napsütésben
a bolyongó kék felhőkben,
lámpást gyújtok a sötétben
égen úszó űrszekérben,
álmot fejtök ébredésben
a lüktető szívverésben

Vágyat rejtek a szemedbe
virágszóró szerelemmel,
titkot öntök forró hévvel
az elszáradt szenvedélyre,
megmártózom áldást kérve
messzenéző rózsatűzben

A hajadon ezüst porzik

A hajadon
ezüst porzik,
ősz kékben
alkonyodik

Az ajkadon
tűzláng lobog,
csókjaidban
hajnal kopog

A szemedben
csillag ragyog,
ha rád nézek,
benne vagyok

Kigombolnám fázós szívem

Óh, ha veled repülhetnék
vágyaimat hozzád kötném,
lennék társad fenn az égen,
a csókosztó vendégségben

Kigombolnám fázós szívem
a szikrázó napsütésben,
karjaimban ölelnélek
a fátyolos őszi szélben

Ősöm kertjéhez vinnélek
a sárguló fű hegyében,
áldást dobnék emléküknék
zörgő csontú falevéllal

Beszélgetnék a felhőkkel,
a suttogó langy esővel,
és dalt faragnék hitemmel
megszépülő messzeségnek

Elhagytál

Hosszú, sötét éjszakákon
titkos vágyak fölött szállok,
számolgom a lépteid,
a szerelem szent helyeit

Látom hajad bomló fürtjét,
lankás tájak ölelését,
a vadvizek lila színét,
rőzseágak égő tüzét

Érzem csóкод csábos ízét,
lázkarikák perdülését,
a sóhajok párás füstjét,
fellobbanó szikrák lelkét

Hallom szíved dobbanását,
az ábrándok vad futását,
a gyönyörnek sikoltását,
a fáradt csend édes álmát

De a forró éjszakában
átkarolsz a fénysugárban,
elhagysz mint a könnyű álmot,
mint vízpartot a sirályok

Elringató szerelem

Neked sűgok titkos jellel,
bíborszínű örömtűzzel,
a halk szavű zizegűssel,
az átfutó űstökűssel

Tűged látlak tengercseppben,
a csűrgedezű patakvízben,
a megfűradt leheletben,
a kitűgulű nap szeműben

Veled vagyok műlű percben,
a kűsziklás rengetegben,
az elringatű szerelemben,
a csillagtalan örűklűtben

A piruló hajnalban

Rám lehelt a lenge szellő
a piruló hajnalban
és a gyönyör virágait
rászórtam az ajkadra

Gondolsz majd rám?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha fáradt ébredésben
szél fogja kezedet,
ha lágytüzű melegem
fölisza kóbor csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha elárvult lelkemben
nem lesz már szerelem,
ha borzongó sötétben
vár rám a hideg csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha szikkadt őszi fényben
nem jön már üzenet,
ha harmatos füveken
tanyát ver néma csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha véges végtelenben
hiába kereslek,
ha elrejtí emlékem
a csillagba szórt csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha megfagyott reményben
hangtalan az ének,
ha betéved majd félve
kék gyöngyszemmel a csend?

Látomások

Fülöpszállási futamok

Pillangót kergettem
a meghízott nyárban,
petrencét hordtam
két rúdon anyámmal

A lucernát raktam
takaros boglyába,
a napot követtem
drótszőrű kutyámmal

Körhintát forgattam
rézcsengő szavára,
eltörtem a hangom
fanyelű bicskámmal

A nevemet írtam
a szürke palára,
sültkrumplit markoltam
kabátom ujjában

Gólyaként lépkedtem
partosszék vizében,
vagy felrepedt sarkán
cikáztam a fényel

Mérges habját néztem
a rámtört Dunának,
játékom felhánytam
a pókok szarvára

Az elszaladt évek
jönnek ám utánam,
ahogy az emlékek
az idő nyomában

Megtaposott őseimmel

Virrasztottam ködös éjben
a kietlen puszta télben,
hullám taraján hűsöltem
pirongató melegségben

Siklottam a fürge széllel,
áporodott mocsár búzzel,
voltam csillogó bőségben,
földhöz ragadt szegénységben

Gondolatom földbe vertem,
az út porát törölgettem,
rajzoltam a kocsmá füstjét,
kapáltam a tölgyfa tövét

Megfürödtem a gyönyörben,
a sorvadó szerelemben,
együtt éltem jó emléikkel,
kígyómérgű gyűlölettel

A szépség magját hintettem
a süllyedő zord időben,
felparázsló tüzet véltem
a letarolt égi fényben

De esküket nem kötöttem
a fent keringő felhőkkel,
arcom élet fényezgettem
megtaposott őseimmel

Mint lila akácán

Mint lila akácán
a kóborló méhek,
fürtökben csüngnek a
megszelídült évek

Mint tüzes keblű nyárban
a hosszúra nőtt árnyak,
a fény hátán elúsznak
a dédelgetett vágyak

Mint kíváncsi fátyol
arcom mögé nézek
és a kéklő hegyet
araszokra mérem

Mint csábító cseppekre
a szomjas seregélyek,
a perceket szorítom
a végtelen időben

Mint szél dallamában
kergetőző álmok,
régmúltból fölröppen
eltűnt ifjúságom

Kesernyés tájakon

Lángoló égi fényben
a fecske szárnya villan,
kesernyés tájakon
harmat cseppje csillan

Lehull a vállamról
a rámszakadt árnyék
és szégyenem felkapja
a nyargaló őszi szél

A hűséges éveket
csókos tűzbe hajszolom,
elnyűtt éjszakában
ébren is álmodom

Boldogan ballagok

Fehér szárnyú hajnalt
hoztak a csillagok,
perzselő vágyakkal
boldogan ballagok

Mámorító jázmin
illatát kortyolom,
szeretkező napfény
fürdik az arcomon

Csók ül az arcomon

A kivirult reményt
szívemhez szorítom,
sűrű sötétséget
csillagokra rakom

Lágyan ömlő csendben
napfényről álmodom
és az ébredésben
csók ül az arcomon

Látomást vittem

Látomást vittem
sólyom szárnyakon,
zúzmarás tél lett
festett vásznanon

Hitem körberaktam
galagonya ággal
és árván maradtam
a szomorúsággal

Vörös rögök

Kipányvázott ereimben
vörös rögök kerengnek
és az édes ölelésben
jaj sikolt a szívemben

Felpezsdült hangulatom
görgeti a fájdalmam,
törékeny bódultságom
ott reszket a karomban

Gúzsba kötöm az éveket

Gúzsba kötöm az éveket,
mint a nyár a búzaszemet
és társul veszem az eget,
mint gyöngyvirág a levelet

Kacsingatok az öledben,
mint napfényben a délibáb,
kibontom a tűz parazsát,
mint szirmait a szegfűszál

Betakarom az estéket,
mint kölykeit a sárga nyár,
álmodozom új tavaszról,
mint lila arcú orgonák

A hitemet nem adom

Az út porát lemosom
zuhogó záporral,
a sebemet gyógyítom
frissen hullott hóval,
ócska holmim kidobom
kihalt bányatóba,
de hitemet nem adom
tört gerincű csóknak

Édes ének

Óh, te csodás
földi élet,
zengjen hozzád
édes ének

Könyörögve
csak azt kérem,
napnyugtáig
légy vendégem

Reménytelen

Ha a szép lányt nem látod,
öregszel már barátom
és ha vissza sem fordulsz,
a táltosokra szorulsz

De ha lassabban ébredsz,
talán még célhoz érhetsz,
ám ha kezed is reszket,
hát, sokat nem remélhetsz

És ha már csak emlékszel,
vén emberként létezel,
jaj, ha már a kép is fáj,
reménytelen a világ

Jót mulatok

Jót mulatok kiskomámmal
bikavérű kupicámmal,
lányt veszek a karomba,
patkót ütök a talpamra

Csapra verem régi hírem,
kicsapongó legénységem
és múltammal felnyergelve
a csárdással ölelkezem

Elszakítom a béklyómat,
táncba küldöm a csizmámat,
forgó szélként megüzenem
szerelmes jövedvemet

Elhúzatom a cigánnyal
a legkedvesebb nótámat,
ficánkoló pej csikókkal
csókot veszek betyár módra

És ha majd a sötét éjjel
rám teríti szárnyait,
megkeresem a csillagot,
vigye hozzád álmaim

Tiszta fényben

Mámmal fűtött estéken
megszólalt a pásztorének
és kicsorduló gyönyörben
bimbót bontott két kis gyermek

Már ragyognak tiszta fényben
a szűz arcú szeretetben
és örömmel táncra kelnek
tündérszárnyú repkedésben

Nézem könnyed vidámságuk,
kontyba kötött leányságuk
és csintalan éveikkel
elrepülnek rózsás színben

Megbocsátó haraggal

Édesanyámnak

Könnyes lángon ég a szívem,
bár elrohant egy évtized,
hogy álmatlanul itt hagytál
zöld tavaszi éjszakán

Elszálltál a hattyúdallal,
madárcsontú szárnyaiddal,
hagytál magányos árnyékban,
rámfagyott némaságban

Bánat ömlött a lelkembe
a felzaklatott sötétben
és perlekedtem magamban
megbocsátó haraggal

Már nem tudtam semmit tenni,
örömet és fényt keresni,
tűztáncodat dalba fogni,
csendesesen múltba szökni

De a szél majd eldúdolja
elvirágzott álmodat,
arcomat is megcsókolja
szelíd szavad bársonya

A józsai homokháton

Balázs emlékére

Hányszor mondtam intő szóval,
ne menj ki már a tarlóra,
napmelegnek szűrő lángja
tüzet gyújt a szalmaszálban

De senkire nem hallgattál,
álmot, házat, tornyot raktál
és erőltetett menetben
verted, verted a keresztet

A józsai homokháton
bánat lett az öreg fákon
és a frissen nőtt hajtások
már neked küldtek virágot

Ott zenélsz most fent az égen,
vadrekettyés tarka réten
és lecsorgó harmatcseppben
ének zeng a bolygó földnek

Messzire kerültem

Messzire kerültem
a pelyva porától,
de lelkem otthagytam
a búzakaraláson

Mikor visszanézek
vén lovam hátáról,
napsugárt merítetek
hulló alkonyatból

Villanások

Pillangó szárnyakon

Lágy muzsika hangja szól
a bágyadt esti légben
és pillangó szárnyakon
csendben' tovalebben

Dalra kél a lenge széllel,
a pislogó csillagszemmel
és vágyat szór el röptében
az elmélázó időben

Andalító csicsergéssel
fényt fakaszt a sötét éjben
és bársonyos gyengédséggel
eltűnik a mindenségben

Szétterül az öröm

Bokrok között pislog
a bizsergő tavasz,
megszólal sápadtan
a fuvola hangja

Kifeszíti szárnyát
a hajnali varázs,
felhők alá merül
az arany napsugár

Nyújtózik a reggel
harmatos könnycseppel,
szétterül az öröm
nótázó kedvében

Rámtekint tüzesen
kacérkeblű fénye,
elcsábít bódultan
megszépült reményben

Föllobban a parázs
csillogó szememben,
fölszáll a sóhajom
édes szerelembe

Elárvult emlék

Elhagyta illatát
a nyárvégi virág,
száraz kóró viszi
elsárgult bánatát

Megpihent a nap is
a fáradt rögökben,
sugarát festette
búcsúzó színekre

Hallgat a madár is
dalát eldalolta,
üres szélben repül
lombtalan magányba

Érett szőlővesszőt
darázs csókja sírja
dongák között csillog
az öröm forrása

Lehullott a fáról
mind' a falevél,
ott maradt társtalan,
mint elárvult emlék

A vándor dalnokok

Itt repkednek újra
az ereszek alatt
a fekete farkú
kedves kis madarak

Köröznek az égen
nagyokat kacagva,
nevet a tavasz is
zöldülő avarban

Csőrbe kapott sárból
kerek fészket raknak,
virág hullásáig
vendégek maradnak

Ölelkező párként
felhők fölé szállnak,
elzengik dallamát
az igazi nyárnak

Arcukat megmossák
langyos parti vízben,
szerelmük megsúgják
a zizegő szélben

Nem sok estélyük van
boldogító nászra
mert a kurta idő
az eget bezárja

Ahogy vékonyodnak
a nyárvégi napok,
már búcsút intenek
a vándor dalnokok

Az este

Csúszik a nap lefele
megtépázott fényben,
elmerül bódultan
a tüzes mélységben

De nyitogatja szárnyát
az este tündére
és rászáll a sötét
a földgömb felére

Már halkul a madárdal
és szinte szól a csend,
fénycsóvák gyulladnak,
egymásnak üzennek

Morcos ember orcája
tűnik fel az égen,
átveszi a kormányt
a csillagösvényen

De nap se lesz sokáig
a szemünktől távol,
fordul egyet a Föld
és a hajnalt látom

Fodros szellő borzolja
dérlepte hajamat,
őrzöm reménykedve
az átvitt álmokat

Csapongó kis madár

Csapongó kis madár
kopog az ablakon,
szárnya alá fogta
a síró bánatot

Repülj madár tovább,
vidd el a bánatot,
hozzál szárnyad alatt
mosolygós harmatot

Csapongó kis madár
nézi a kék eget,
szárnya alá kapta
az öreg éveket

Repülj madár tovább,
vidd el az éveket,
hozzál szárnyad alatt
bimbózó gyöngyszemet

Csapongó kis madár
felhők fölé kapott,
szárnya alá vette
a kihunyt csillagot

Repülj madár tovább,
vidd el a csillagot,
hozzál szárnyad alatt
süstergő tűznapot

Tavaszi ébredés

Itt a tavasz szép leánya
fehér fátylat ölt magára,
tündököl a fagyos tájban
a csillogó hó virága

Kék ibolya illatára
zene szól a napsugárban,
szárba szökken sok-sok virág,
erdő, mező táncolva jár

A madarak is szárnyra kelnek
örömükben énekelnek,
röpködnek a dolgozók méhek,
cukrozzák a sárga lépet

Majd a hangos kakasszóra
kinyílik a rózsa lombja,
olyan lesz a tavasz háza,
mint az egek szivárványa

A kacagó napfényben

A kacagó napfényben
sírdogál a jégvirág,
zöld tavaszról kitekint
a kíváncsi forró nyár

Illatozó csipkebokor
virágágyat tereget,
ősz szellő ringatja
az ásító estéket

Fent az égen dörögnek
vad fekete fellegek
és a csikorgó télben
hógolyóznak szertelen

Édes asszony

Begyés keblű szép kisasszony
az ártatlan csendben,
piruló álmoképben
virágokat ültet

Bogár szemű tüzes asszony
ficáncoló fényben,
lecsorgó éjszakában
táncra kél a széllel

Titokba bújt érett asszony
mosolygós könnyecseppben,
csillagot küld fel az égre
áldásos gyönyörrel

Ezüst kontyú édes asszony
halkuló reményben,
vágyba fulladt éveivel
néz a messzeségbe

Karácsony

Gyantás fenyő illatában
eljöttél a holdvilággal,
a pásztorok szent dalában
remény ég a tűzparázsban,
ezüst színű karikákban
öröm fut a csend nyomában,
a harangok zúgásában
békét szórsz a gyertyalángba,
gyöngyharmatos szeretetben
átölelsz az égi fényben.

Párizsban

Fény, pompa, csillogás,
csak múló nyomok,
a szellem, a szellem az,
mely messze túl ragyog

Notre Dame csipkés tornya
ott úszik az örök tóban,
Napóleon márvány kardja
lent a fájdalmat takarja

Sárga Szajna ívelt hídja
átvezet a Jeu de Paumeba,
a megpihent színcsatákba,
tavirózsák mámorába

De ott vagy a napsugárban
buja, füstös éjszakában,
forró kávé illatában,
a sanzonok szűz dalában

Ám a szíved tűzkovácsa
a bulvárok nyüzsgő láza,
a tarka nép hullámzása,
szerelmesek csiholt lángja

Szent utadon járok én is
hull a levél, még a könny is,
érezem, most őszbe ballagok
és mégis tavaszban vagyok

Tátrai madárfütyty

Álmodozó hegyek,
szép fenyves ligetek,
bolyongva szédültem
a fehér felhőkben.

A havas csúcsokon
tündöklő télnek,
meleget vittem fel
napsugaras éggel.

Hosszan elmerengtem
tisztára szűrt fényben,
és visszarepültem
a régmúlt időkbe

Zúgó erdei szél
csapdosta hajamat,
mint hajdan rázhatta
a kacagányokat

Kanyargós patakok
meredek partjain
csúszóhang súgta meg
az ősök keservit

Csalóka ösvények
rejtett tisztásain,
búcsúzókat intettem
szép szavak szárnyain.

A messze bánatát
emlékem hordozza,
az elnémult csendet
madárfütyty siratja.

Az ellentmondás

A holdnak fent ragyog
a fénytelen fénye,
a rőzse lángja meg
a fényben elenyészett

A tudás

A maori lányok
burgonya tánca
a holdon kér esőt
szkafander ruhában

A felejtés

Az elhagyott emlék
néma múltjába hull,
mint a megszökött nyár,
mikor őszbe fordul

A sunyiság

A betonba öntött rend
hallgatózik, mint a csend

A töprengés

Mire hangját megleled,
a dallamát már elveszted

A hűség

Esküt köthetsz örökre,
az arcodra rótt évekkal

Az élet

Ha lángra gyújtod hitedet,
élni akkor érdemes

Rianások

Égi üzenet

A befagyott Duna felett
kavarogtak a fellegek,
mint vágató paripákból
ezüst pára füstje szállott

Csak sejtettük mi lehet
ez az égi üzenet,
a sikongó rianás,
a dübörgő jégzajlás

Ám a sötét magasból
hirtelen leszállt a hó,
szétnézett a hűvös tájon,
régi, tegnapi világon

Volt kit a szél elsodort
jeges vízbe bólintott,
de ki szárazföldet ért,
hamarosan célhoz ért

Sűrű éjben azt fújta,
csillagjárást ő tudja
és a havas csúcsokon
már győztesként álmodott

Persze ki így lecsúszott,
hangoskodva háborgott,
mégében sok átkot szórt,
hisz tegnap még felül volt

De a pelyhes tovább hullt,
minden fehérbe borult,
és az öröm éneke
átzúgott a hegyeken

Hiába gyűjtasz lángokat

Hiába gyűjtasz lángokat,
ha tenger mossa arcodat,
ha a megszült szerelembe
a szeretkezés belehal

Hiába formálsz lombokat,
ha féreg fúrja ágadat,
ha rajta ülő madárfészek
gallyal együtt szétszakad

Hiába emelsz várakat,
ha sárkány nyel el falvakat,
ha roskadó rózságyban
virágtalan virág marad

Hiába pengetsz dalokat,
ha farkasok vonyítanak,
ha a múzsák köpenyében
sovány kovászt dagasztanak

Kósza álmok

Kósza álmok között járok,
tépett lombok gallyát látom,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták hithű pogányok

A holdvilágot csodálom,
csillagtalan pusztán állok,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták gyáva betyárok

Eltévedt a szétszaladt nyáj,
nem keresem útja porát,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták bukott zsványok

Kóborló csend lesz a társam,
ezüstös köd jön utánam,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták hűtlen barátok

Ajkamon néma dallamok,
arcomon fázó jégcsapok,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták hamis nótások

Vasba öntöttem szívemet,
megmártom most a semmiben,
szőke tavaszt már nem várom,
eladták gyászos kufárok

A vijjogó vércse szájak

A hazugság fojtó füstje
szorongatja a torkodat,
de te mégis meggörnyedve
kortyolgatod a csókokat

A vijjogó vércse szájak
felverik a titkokat,
de te mégis siránkozva
a délibábnak bólogatsz

A vágató ködlovagok
fényt visznek a markukban,
de te mégis lassan kullogsz
a fehér fagyú árnyékban

A kuncogó tolongásban
fejedre semmi nem tapadt
és te mégis űzött vadként
ott lapulsz a füvek alatt

A béna bánat

Hajnali fény megrabolta
az égen úszó álmokat
és most láncon hordozhatod
a fosztogatott vágyakat

A szótlanság vasbilincse
sebet rágott az ajkadon
és most nagyot ordíthatol
a tűzben égő hangokon

Béna bánat ölelgeti
a sötétbe vájt estéket,
most lámpással keresheted
a megtisztuló emléket

Az utolsó fény

Már a nap is rohan,
kergeti az élet
és meleg sugarát
ott hagyja az égen

Zúzmarás ölünkbe
rideg kövek hullnak,
kiégett öregek
fejfákra borulnak

Emberáradatban
forгатjuk magunkat,
de társtalan korban
megfojtják nyarunkat

Az utolsó fény is
elszökik előlünk,
a megbújt sötétben
csend virraszt fölöttünk

Lassan virrad tán

Tovatünt félelem
jár a félhomályban,
görnyedt lelkét önti
törékeny fűszálba

Kényes úrhatnámság
kúszik a magasba,
elsüllyedt időkből
visszajött csaholva

Ósdi uram-bátyám
újra nagykalapban,
sírva köszön a föld
vasba vert bánatban

Azok akik mernek
szarvasokkal futni,
szívük dobbanását
zálogul kell hagyni

De lassan virrad tán
az angyalok éve,
a mécsesek lángja
pislog a sötétben

A színek változása

Zokogó zörejjel
megrázta a csendet,
majd eltűnt jöttével
a gomolygó ködben

Vitorlát bontott
a felkelő szélnek
és kötelet dobott
parton fekvő kőnek

Hajdanán túlsordult
a buzgóság cseppje,
most eloltja lángját
a némaság füstje

Csak porszemnek látszott
a férges fa alatt,
felkapta a vihar
és elvert falvakat

A sűrű lombok között

A sűrű lombok között
megtapad a félhomály,
fütyörésző fűszálból
kibújik a napsugár

Elvadult jégmezőkön
kaszát fog a fagyhalál,
sóvárgó sziszegésből
kibújik a hóvirág

Kifosztott szegénységben
elmerül a gyöngyhalász,
holdfényes éjszakából
kibújik a tündérlány

Mogorva szirteken

Nézed a homályba merülő éveket,
a gyorsan elfutott parányi életed

Kanyarokat vágtaal füstös földeken,
virágot bontottaal mogorva szirteken

Visszhangja voltaal az üvöltő szélnek,
törpe nyírfaat dobtaal a nyújtózó égnek

A hold világa mégis szemezett veled,
bíborral kente be az úszó felleget

A kihalt utcákon

A kihalt utcákon
reszketnek a fények,
a fáradt unalom
szédeleg a szélben

A házak ablakán
vaspántok feszülnek,
a kifacsart lelkek
hangtalan hevernek

Hajnal hasadtával
felcsörög a vekker,
fájdalmakba markol
a koránkelt reggel

A megnyílt réseken
megszökik az éjjel,
parttalan patakban
csordogál a vízcsepp

Törpe sorsok

Könnyen írja most büszke tollatok,
hogy csillagokra sárkányt raktatok,
a manna hullásakor félre álltatok
és didergő árnyékban fagyoskodtatok

Ám ez a messzeség csalfa bája csak,
mely szertefoszlott régmúltból maradt,
fittyet hányva felfénylő időnek,
nem hisz már a saját szemének

Hisz duzzadt kebleteken medál csillogott,
a bársony székért meg gőzben úsztatok,
fülünkbe cseng még émelygős dalotok,
miért írtok újra hamis szózatot

Takarjátok inkább törpe sorsotok,
csörgessétek meg rozsdás láncotok,
ejtsetek csöndben keserű könnyeket,
derengő hajnalba meztelen menjetek

Magasan szárnyal

Magasan szárnyal
a tudás csillaga,
a mélyben kavarog
az ösztön vihara

De csak csillagszemű
dübörgő viharnak
lesz a távolban is
fényben úszó hangja

Esti óhaj

A jóságból
bástyát kéne rakni
és az önzés lelkét
szélnek eresztetni,

a szépségből
harmatcseppet szűrni
és a gyarlóságot
tengermélybe dobni,

az igazságból
tűzkorongot gyúrni
és a hazugságot
kárhozatba vetni,

csak így tudnánk
egymást
gyöngyszívvel
szeretni.

TARTALOMJEGYZÉK

VALLOMÁSOK	5
Ott lebegtél	7
Keresem álmodat	8
Rácsorgott lelkedre	9
Megyek hozzád.....	10
A hajadon ezüst porzik.....	11
Kigombolnám fázós szívem	12
Elhagytál	13
Elringató szerelem	14
A piruló hajnalban	15
Gondolsz majd rám	16
LÁTOMÁSOK	17
Fülöpszállási futamok	19
Megtaposott őseimmal	20
Mint lila akácán	21
Kesernyés tájakon.....	22
Boldogan ballagok.....	23
Csók ül az arcomon	23
Látomást vittem	24
Vörös rögök	25
Gúzsba kötöm az éveket	26
A hitemet nem adom	27
Édes ének	28
Reménytelen	29
Jót mulatok.....	30
Tiszta fényben	31
Megbocsátó haraggal	32
A józsai homokháton	33
Messzire kerültem	34

VILLANÁSOK 35

Pillangó szárnyakon	37
Szétterül az öröm	38
Elárvult emlék	39
A vándor dalnokok	40
Az este	41
Csapongó kismadár	42
Tavaszi ébredés	43
A kacagó napfényben	44
Édes asszony	45
Karácsony	46
Párizsban	47
Tátrai madárfütty	48
Az ellentmondás	49
A tudás	49
A felejtés	49
A sunyiság	50
A töprengés	50
A húség	50
Az élet	50

RIANÁSOK 51

Égi üzenet	53
Hiába gyújtasz lángokat	54
Kósza álmok	55
A vijjogó vércseszájak	56
A béna bánat	57
Az utolsó fény	58
Lassan virrad tán	59
A színek változása	60
A sűrű lombok között	61
Mogorva szirteken	62
A kihalt utcákon	63
Törpe sorsok	64
Magasan szárnyal	65
Esti óhaj.....	66